

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Štěpána Výborného a soudců Karly Cháberové a Jana Kratochvíla ve věci

žalobce: **Česká pošta, s. p.**, IČO 471 14 983
sídlem Politických vězňů 909/4, 225 99 Praha 1

proti
žalovanému: **Český telekomunikační úřad**
sídlem Sokolovská 58/219, 190 00 Praha 9

o žalobě proti rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 26. 7. 2018, č. j. ČTÚ-83 611/2013-603/IV. vyř.,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 26. 7. 2018, č. j. ČTÚ-83 611/2013-603/IV. vyř., se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu v části zamítl jeho rozklad proti rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu, odboru regulace komunikačních činností a poštovních služeb (dále jen „žalovaný“) ze dne 10. 7. 2013, č. j. ČTÚ-65 319/2012-610/VII.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

vyř. (dále jen „rozhodnutí o pokutě“). Tímto rozhodnutím žalovaný uložil žalobci pokutu ve výši 2 000 000 Kč za správní delikt podle § 37a odst. 2 písm. a) zákona č. 29/2000 Sb., o poštovních službách a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o poštovních službách“), kterého se žalobce dopustil tím, že v období od 12. 11. 2011 do 31. 1. 2012 nepředal fyzickým a právnickým osobám v České republice písemnou informaci o tom, v jakém časovém rozmezí budou po zavedení tzv. odpoledního dodávání doručovány jednotlivé poštovní zásilky a poukázané peněžní částky.

2. Předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu rozhodoval již podruhé o rozkladu proti rozhodnutí o pokutě, neboť jeho první rozhodnutí ze dne 4. 7. 2014, č. j. ČTÚ-83 611/2013-603, zrušil Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 30. 5. 2017, č. j. 3 A 112/2014-44.

II. Podání účastníků řízení

3. Žalobce v žalobě namítá, že trestnost sankcionovaného jednání zanikla a z toho důvodu považuje napadené rozhodnutí za nesprávné a nezákonné. Dle § 31 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“), počíná běžet promlčecí doba dnem následujícím po dni, kdy byl přestupek spáchán. V případě řešeného deliktního jednání tedy dne 1. 2. 2012. Dle § 32 odst. 3 přestupkového zákona dále platí, že odpovědnost za přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty s horní hranicí alespoň 100 000 Kč, zaniká nejpozději 5 let od jeho spáchání. Tímto je určena maximální objektivní promlčecí doba, po jejímž uplynutí odpovědnost za přestupek definitivně zaniká. V řešeném případě se tak stalo dne 31. 1. 2017 a správní orgány měly k této skutečnosti přihlížet z úřední povinnosti a řízení zastavit.
4. Žalobce žádá, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvádí, že žalobce nevzal v potaz § 32 odst. 1 písm. c) přestupkového zákona, podle něhož se do promlčecí doby nezapočítává doba, po kterou se o věci vedlo soudní řízení správní. Doba od podání žaloby dne 28. 8. 2014 do nabytí právní moci rozsudku č. j. 3 A 112/2014-44 dne 15. 8. 2017 se tedy do promlčecí doby nezapočítává. Žalovaný rovněž odkazuje na § 41 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který stanoví obdobné pravidlo. Vzhledem k tomu, že promlčecí doba u projednávaného přestupku dosud neuplynula, žalovaný navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

6. Soud dle § 75 s. ř. s. přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
7. Úvodem soud předesílá, že pro posouzení nyní řešené věci bylo nejprve nutné určit, který právní předpis je aplikovatelný pro řešení otázky prekluze odpovědnosti za projednávaný správní delikt.
8. Dle § 112 odst. 2 přestupkového zákona, ve znění účinném do 25. 2. 2020, platilo, že „ustanovení dosavadních zákonů o lhůtách pro projednání přestupku nebo jiného správního deliktu, lhůtách pro uložení pokuty za přestupek nebo jiný správní delikt a

lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí. Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.“

9. Ústavní soud však nálezem ze dne 4. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 15/19, zrušil ustanovení § 112 odst. 2 věty první přestupkového zákona, a to s účinností ode dne vyhlášení tohoto nálezu ve Sbírce zákonů, tedy ode dne 26. 2. 2020. Ústavní soud v citovaném nálezu uvedl, že otázka zániku trestnosti má hmotněprávní charakter, a proto se i na prekluzi přestupkového jednání uplatní zákaz retroaktivity v neprospěch obviněného ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. Dle Ústavního soudu „*smyslem čl. 40 odst. 6 Listiny je přitom chránit obviněného proti důsledku spočívajícímu v tom, že bude při posuzování trestnosti svého činu čelit přísnější právní úpravě, než která tu byla v době spáchání činu (srov. bod 32.). Ústavní soud tedy konstatuje, že i zánik trestnosti (trestní odpovědnosti) je součástí pojmu „trestnost“ podle čl. 40 odst. 6 věty první Listiny. Opačný výklad by v podstatě představoval restriktivní výklad ustanovení Listiny zakotvujícího základní právo, a to navíc v oblasti soudního či správního trestání, kde jsou zásahy veřejné moci vůči jednotlivci nejcitelnější*“.
10. S ohledem na výše uvedené je tedy i ohledně otázky prekluzivních lhůt nutné aplikovat čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle něhož „*trestnost činu se posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější*“. V řešené věci byl žalobce shledán vinným ze spáchání správního deliktu dle 37a odst. 2 písm. a) zákona o poštovních službách, kterého se dopustil v období od 12. 11. 2011 do 31. 1. 2012. V této době byla prekluzivní lhůta za příslušný správní delikt upravena v § 37b odst. 3 zákona o poštovních službách, podle něhož „*odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže správní orgán o něm nezhájil řízení do 1 roku ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 3 let ode dne, kdy byl spáchán*“.
11. Ustanovení § 37b odst. 3 zákona o poštovních službách však bylo v souvislosti s přijetím přestupkového zákona zrušeno, a s účinností od 1. 7. 2017 délku prekluzivních lhůt obecně upravuje § 32 odst. 3 přestupkového zákona, podle něhož „*byla-li promlčecí doba přerušena, odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději 3 roky od jeho spáchání; jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100 000 Kč, odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději 5 let od jeho spáchání*“.
12. Za této situace tedy bylo nutné posoudit, která z úprav je pro žalobce příznivější. Soud si je vědom skutečnosti, že při rozhodování této otázky je třeba konkrétní případ předběžně posoudit podle všech ustanovení starého a nového práva a pak se zřetelem ke všem ustanovením o podmínkách přestupkové odpovědnosti (též k důvodům jejího zániku) a trestu uvážit, co je příznivější (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2018, č.j. 6 As 96/2018-45). V řešeném případě však otázka aplikace příznivější právní úpravy závisí výhradně na tom, který z předpisů stanoví příznivější délku doby pro zánik odpovědnosti za řešený správní delikt.
13. Tímto právním předpisem je pak bezpochyby zákon o poštovních službách, neboť dle jeho § 37b odst. 3 odpovědnost za správní delikt zaniká do 3 let od jeho spáchání, zatímco dle § 32 odst. 3 přestupkového zákona tato lhůta činí 5 let (v případě přestupků s horní hranicí

sazby pokuty alespoň 100 000 Kč, což je i projednávaný případ). Z tohoto důvodu soud na řešený případ aplikoval § 37b odst. 3 zákona o poštovních službách ve znění účinném v době spáchání správního deliktu.

14. V této souvislosti soud připomíná, že § 37b odst. 3 zákona o poštovních službách stanoví objektivní prekluzivní lhůtu, během níž musí správní orgány vydat rozhodnutí o příslušném správním deliktu a toto rozhodnutí musí nabýt právní moci. To vyplývá z bohaté judikatury Nejvyššího správního soudu na toto téma, podle níž pokuta je považována za uloženou až okamžikem nabytí právní moci rozhodnutí o jejím uložení (k tomu například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2004, č. j. 5 A 1/2001-56, publ. pod č. 329/2004 Sb. NSS). Pokud správní orgány ve lhůtě 3 let od spáchání správního deliktu nevydají pravomocné rozhodnutí, odpovědnost za správní delikt zaniká (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2017, č. j. 1 As 337/2016-45).
15. Zároveň je třeba mít na paměti, že dle § 41 s. ř. s. věty první „stanoví-li zvláštní zákon ve věcech přestupků, kárných nebo disciplinárních nebo jiných správních deliktů lhůty pro zánik odpovědnosti, popřípadě pro výkon rozhodnutí, tyto lhůty po dobu řízení před soudem podle tohoto zákona neběží“. Citované ustanovení (ve znění účinném v době spáchání řešeného správního deliktu) tedy stanoví pravidlo, podle něhož se po dobu řízení před správními soudy staví lhůta pro zánik odpovědnosti za správní delikt a její zbývající část doběhne až po ukončení soudního řízení. Přitom platí, že řízení je zahájeno dnem, kdy návrh došel soudu (srov. § 32 s. ř. s.), a je ukončeno nabytím právní moci rozhodnutí, jímž se řízení končí.
16. S ohledem na výše uvedené soud dospěl v řešené věci k následujícím závěrům. Žalobce se dle napadeného rozhodnutí dopustil správního deliktu v období od 12. 11. 2011 do 31. 1. 2012, přičemž poslední den, kdy mohl svou povinnost splnit, byl právně den 31. 1. 2012. Od tohoto data tedy počala běžet tříletá prekluzivní lhůta ve smyslu § 37b odst. 3 zákona o poštovních službách. Soud ověřil, že žalobce v dané věci podal žalobu, která došla soudu dne 28. 8. 2014, a soud o ní rozhodl rozsudkem č. j. 3 A 112/2014-44, jenž nabyl právní moci dne 16. 8. 2017. V období od 28. 8. 2014 do 16. 8. 2017 tedy prekluzivní lhůta v dané věci neběžela.
17. Aniž by soud počítal s přesností na dny běh dotčené prekluzivní lhůty, v projednávané věci je bez dalšího patrné, že v době vydání napadeného rozhodnutí tato lhůta již uplynula. V době podání žaloby dne 28. 8. 2014 od spáchání správního deliktu uplynulo již zhruba 2 roky a 7 měsíců, po obnovení běhu prekluzivní lhůty dne 17. 8. 2017 tedy zbývalo do jejího konce pouze cca 5 měsíců. Napadené rozhodnutí však bylo vydáno až dne 26. 7. 2018, tedy téměř rok po obnovení běhu prekluzivní lhůty. Nadto se nejednalo o rozhodnutí, kterým by byla pravomocně uložena pokuta za správní delikt ve smyslu výše citované judikatury, neboť předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu sice napadeným rozhodnutím potvrdil výrok I. rozhodnutí o pokutě, tedy pravomocně rozhodl o žalobcově vině, ovšem zároveň zrušil rozhodnutí o pokutě co do jeho výroku o výši pokuty. Dle obsahu spisového materiálu bylo o této otázce ve druhém stupni rozhodnuto až dne 10. 5. 2019 rozhodnutím č. j. ČTÚ-59 689/2018-603.
18. Soud si je vědom skutečnosti, že předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu v době vydání napadeného rozhodnutí postupoval v souladu s tehdy platnými a účinnými

právními předpisy a věc nemohl posoudit jinak než dle § 32 odst. 3 ve spojení s § 112 odst. 2 přestupkového zákona ve znění účinném do 25. 2. 2020. Tato skutečnost však nemění nic na závěru o nezákonnosti napadeného rozhodnutí, neboť toto rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s předpisem vyšší právní síly, konkrétně s čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2003, č. j. 7 A 146/2001-29).

Z toho důvodu soud napadené rozhodnutí shledal nezákonným a bude na předsedovi Rady Českého telekomunikačního úřadu, aby v navazujícím řízení rozhodnutí o pokutě zrušil a řízení zastavil postupem dle § 90 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů.

IV. Závěr

19. Žalobce se svými námitkami tedy uspěl; městský soud proto zrušil napadené rozhodnutí pro nezákonnost dle § 78 odst. 1 s. ř. s. a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
20. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Úspěšný žalobce má právo na náhradu nákladů řízení, které sestávají ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 7. dubna 2020

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

JUDr. PhDr. Štěpán Výborný, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.